

บทที่ 1

ทุ่งดอกไม้กลายเป็นทะเลเพลิง

สวัสดีค่ะ ยินดีที่ได้รู้จัก...

คุณอาจจะรู้จักฉันบ้างไม่มากก็น้อย อย่างน้อยต้องเคยได้ยินชื่อฉันบ้างละ ไม่เคย? ว้าว! ชีวิตคุณคงมีสาระมาก ไม่ค่อยว่างอ่านเรื่องซุบซิบเม้าท์มอยกันตามอินเทอร์เน็ตเท่าไรสินะ อะไรนะ!? ไม่ค่อยอยากรู้อย่างเรื่องชาวบ้าน!? จ้า เชื้อจ๋า

ฉันเป็นใครจั้นหรือ คำถามนี้คุณเก็บไว้ก่อนดีกว่า ตอนแรกฉันก็ว่าจะเฉลยไปเลยอยู่หรอกนะ แต่คิดดูอีกทีแล้วฉันอยากให้คุณลองมองเรื่องนี้อย่างเป็นทางการ อย่าพยายามคิดว่าใครเป็นคนเล่า คุณจะได้รับฟังข้อมูลและรับรู้โดยปราศจากอคติใดๆ

ทำใจได้แล้วรึยัง พร้อมจะฟังมั๊ย คุณตื่นเต้นรีไปล่า ฉันตื่นเต้นมากเลยละ เรื่องราวที่เกิดขึ้นจากนี้ไปอาจจะฟังดูเลอะเทอะ เหลือเชื่อ เข้าใจได้ยาก คุณอาจจะไม่เข้าใจเหตุผลของพวกเราในการกระทำสิ่งต่างๆ แต่ก็อย่างว่า บางอย่างที่คุณทำในชีวิตคุณยังไม่เข้าใจตัวคุณเองเลย จะคาดหวังให้เข้าใจคนอื่นทุกเรื่องได้ยังไง จริงมั๊ย

เรื่องราวที่คุณจะได้อ่านเป็นเรื่องราวของ 'แก๊งดอกไม้' ไซ่ คุณอ่าน

พันทิวา ตันติวิธา

คืนวันศุกร์ที่ 24 กุมภาพันธ์ คือคืนที่หลายคนก่นด่าการจราจรในกรุงเทพมหานคร เพราะนอกจากจะเป็นคืนวันเงินเดือนออกในบางบริษัทอย่างที่เราเหล่ามนุษย์เงินเดือนรอคอยแล้ว ยังเป็นวันที่กินเนสบุ๊กฉบับที่ก้าวว่ารถติดนานที่สุดเท่าที่ไทยเป็นประเทศมา

ไหนดจะรถของนักท่องราตรีไปทองหล่อ เอกมัย อาร์ซีเอ ข้าวสาร และคืนนี้ยังเป็นคืนสำคัญของอัยการสาวสวยดาวรุ่งจากตระกูลเนติเก่าแก่ กับลูกชายคนเดียวของรัฐมนตรีกลาโหม และภูรีนัทก็เป็นว่าที่นักการเมืองคนใหม่ของพรรคเพียงประชา

กว่าเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ของแขกที่มาร่วมงานคือแขกพ่อแม่ป่าวสาวมากกว่าจะเป็นเพื่อนป่าวสาวเอง พ่อของพันทิวาคืออดีตผู้พิพากษาชื่อดัง ในขณะที่พ่อของภูรีนัท เจ้าป่าวของเธอก็เป็นถึงรัฐมนตรีกลาโหม จึงไม่น่าแปลกใจหากประธานในพิธีจะเป็นนายกรัฐมนตรีคนปัจจุบัน

ถ้าคุณได้รับเชิญมางานนี้ด้วยน่าจะยังจำบรรยากาศได้ ห้องบอลรูมที่ใหญ่ที่สุดของโรงแรมเรซิเดนซ์ คองคอร์ด ตกแต่งด้วยดอกไม้สีขาวสลัปเดตงเล็ดลมุขับให้ทั้งห้องดูหรูหรา เสียงเปียโนดังคลอ เสียงชนแก้วแชมเปญ และไวน์ดังเป็นระยะๆ แทบไม่มีใครในงานเป็นตัวของตัวเอง ทุกคนแสสรั่งแกล้งยิ้ม หัวเราะในสิ่งที่พวกเขาไม่ได้ทำ พันทิวาด้อยค่าสรรเสริญ อวยพรให้กันและกันทั้งที่แวตตาไม่ได้สื่อออกมาเช่นนั้น ควรจะเรียกงานนี้ว่าปาร์ตี้น้ำกาจมากกว่างานแต่ง

พ่อแม่ของพันทิวาและภูรีนัทผลัดกันรับแขกที่ตัวเองจำชื่อไม่ได้ ยกมือไหว้ทักทายอดีตรัฐมนตรีจากแต่ละช่วงสมัย แสร้งหัวเราะเมื่อใครสักคนเล่นตลกมุกเก่า พ่อของพันทิวาถือโอกาสใช้งานนี้คุยธุรกิจบางอย่างอย่างผิดกฎหมาย ในขณะที่พ่อของภูรีนัทกำลังเตรียมสุนทรพจน์เพื่อกล่าวเปิดตัวลูกชายในฐานะผู้ลงสมัครเป็นสมาชิกวุฒิสภาสมัยหน้า

งานนี้จึงเต็มไปด้วยผลประโยชน์ของทั้งสองฝ่าย การเกี้ยวตองระหว่างตระกูลนักการเมืองและตระกูลเน็ตอันยิ่งใหญ่ จึงกลายเป็นงานรวมตัวผู้ทรงอิทธิพลในแวดวงต่างๆ ได้ไม่ยาก

เห็นหมี้ย่าฉันพูดไม่ผิด งานนี้มันปาร์ตี้หน้ากากชัดๆ

เวลาผ่านไปไม่นาน พิธีกรก็ประกาศเรียกชื่อป๋าวสาวเข้าพิธี ทั่วทั้งห้องเงียบกริบ ไฟถูกหรี่ลง พลันปรากฏร่างของป๋าวสาวขึ้นหน้าประตูทางเข้า

พื้นที่วางดวงมไรท์ที่ตีในชุดเจ้าสาวที่เนรมิตโดยห้องเสื้อชื่อดังจากฝรั่งเศส เดินเคียงคู่มากับภูรีนัทเจ้าป๋าวหนุ่มผู้เป็นเจ้าของรอยยิ้มสังหารหัวใจสาวๆ ทั้งคู่มือก้มกัน เดินผ่านพรมสีแดงเลือดหมูโรยด้วยกลีบกุหลาบสีขาว ฝีมือการโปรยของเพื่อนเจ้าสาวทั้งสิ้น

มีนา สรัสวดี เมธาชา และธิดาวัลย์ ยืนโปรยดอกไม้อยู่บนพรมแดงหน้าประตูทางเข้า พวกเธอทั้งสิ้นสวมชุดเพื่อนเจ้าสาวสีไวน์แดงที่ตัดมาจากผ้าม้วนเดียวกัน

ทั้งสิ้นยิ้มกว้างให้เพื่อนสนิทผู้เป็นเจ้าสาวที่กำลังเดินผ่าน พันทิวาดูงดงามราวเจ้าหญิง โคร่งหน้ารูปหัวใจ ตาโตเรียวยาว ริมฝีปากเล็กเป็นกระจับ เทวดาคงใช้เวลานานพอสมควรถึงจะสามารถบั้นไบหน้าของเธอให้สวยสมบูรณ์แบบได้ขนาดนี้ ยิ่งยิ้มยิ่งทำให้ไบหน้าของเธอมีเสน่ห์ ดวงตาแวววาวเป็นประกายอย่างมีความสุข

งานแต่งงานนี้เป็นข้อพิสูจน์ถึงชีวิตที่สมบูรณ์แบบ เพียงพร้อมไปด้วยทุกอย่างของพันทิวา เธอเป็นผู้หญิงสวยที่ใครเห็นก็ลุ่มหลง เกิดมาบนบ่อเงินบ่อทองที่ขุดโดยพ่อแม่ เรียนจบจากคณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยชื่อดังด้วยเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง สอบบรรจุเป็นอัยการได้ตั้งแต่อายุยังน้อย มีแฟนหนุ่มรูปหล่อที่อ้อนภาคต่อไกลในแวดวงการเมือง ภาพลักษณ์ของเธอคือสาวสังคมผู้สง่างามดุจราชินีบนบัลลังก์

แต่ใครเล่าจะรู้ว่าภายใต้พรมสีแดงเลือดหมูที่เธอเดินอยู่นั้น เต็มไปด้วย

เศษขยะเน่าเฟะเพียงไร

พิธีกรกล่าวทักทายเจ้าบ่าวเจ้าสาวบนเวทีตามสคริปต์ ในช่วงนี้เหล่าเพื่อนเจ้าสาวทั้งสี่ต่างก็เดินไปสแตนด์บายข้างเวทีเพื่อเตรียมพานใส่พวงมาลัยให้ประธานพิธีสวมให้กับเจ้าบ่าวเจ้าสาว

"วันนี้ดูคุณภูตั้นเด่นมากเลยนะครับ" พิธีกรเอ่ยถามเจ้าบ่าว

"ดีเน่เด่นสิครับ เพราะผมกำลังแต่งงานกับผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในชีวิต และที่สำคัญ ผมรักเขามาก จะไม่มีอะไรพรากเราสองคนไปจากกันได้หรอกครับ" ภูรินท์ยิ้มกว้างพลางหันมองเจ้าสาว เรียกเสียงปรบมือและเสียงเป่าปากวีดีโอจากผู้มาร่วมงาน

"หลายท่านคงรู้อยู่แล้วว่าคุณภูและคุณแพร์คบกันมาหลายปี แต่น้อยคนที่จะรู้ว่าทั้งคู่คบกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย เป็นความรักที่ยาวนานเลยทีเดียวครับ ทุกคนคงอยากราบว่าพวกเขาพบกันได้อย่างไร เราไปรู้จักพวกเขาพร้อมกันเลยดีกว่า"

พิธีกรหันไปพยักหน้าให้ทีมงานเปิดวีดีโอฟรีเซนเทชั่น

จอโปรเจ็กเตอร์ขนาดใหญ่ถูกตั้งลงมากลางเวที แล้ววีดีโอก็เริ่มเล่นฟรีเซนเทชั่นนี้เองที่สร้างความประทับใจให้คนในงาน ทำให้พวกเขาจดจำเรื่องนี้...ไปจนตาย

พันทิวาฉีกยิ้มร้อ จำได้ดีว่าน่าจะถ่ายทำวีดีโอตัวนี้เสร็จ เธอเสียเหงื่อกับการแสวงหาเป็นวงสี่จับกับภูรินท์ริมชายทะเลไปมากเท่าไร ราคาค่าจ้างทำก็มากพอที่จะเปิดร้านกาแฟเล็กๆ ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างถูกเนรมิตเพื่อให้ได้ภาพอย่างที่เธอต้องการ

เรื่องราวที่เธอแต่งขึ้นใหม่คือเธอกับเขาเจอกันครั้งแรกตอนที่ไปค่ายอาสาปลูกป่าชายเลน เหล่าเพื่อนเจ้าสาวทั้งสี่ของเธอช่วยกันคิด เพราะคงให้ทุกคนรู้ความจริงไม่ได้ว่าเธอและเจ้าบ่าวพบกันที่ผับข้างมหาวิทยาลัย แต่วีดีโอที่เปิดขึ้นมาไม่ได้มีภาพทะเล ไม่ได้มีภาพเธอและภูรินท์

วิ่งไล่จับกัน แต่เป็นภาพห้องนอนในโรงแรมแห่งหนึ่งขึ้นมาแทน

"อ้อา...อ้อา เยส...เยส...แรงอีก แรงอีก...เยส อ้อา"

เสียงของพันทิวาดังลั่นลำโพงพร้อมกับภาพเคลื่อนไหว แม้จะเป็นวิดีโอที่มีหน้าเธออยู่ แต่กลับไม่ใช่เรื่องราวที่เธอแต่งไว้ กลับกลายเป็นภาพพันทิวาในร่างเปลือยเปล่านั้นกำลังโค้งโค้งอยู่บนเตียง ด้านหลังคือผู้ชายต่างชาติร่างใหญ่กระแทกบั้นท้ายเธออย่างรุนแรง หน้าตาพันทิวาบ่งบอกถึงความสุขไร้ร่องรอยการถูกบังคับขืนใจ

และมีผู้ชายอีก...สอง...ไม่ใช่สิ...สามคนกำลังร่วมวงด้วย

มีนาเป็นคนแรกที่รู้สึกตัว เธอรีบวิ่งไปยังห้องควบคุมด้านหลังเวที แล้วดึงแฟลชไดรฟ์ออกจากคอมพิวเตอร์ แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ภาพพันทิวายังคงปรากฏอยู่บนหน้าจอ เพราะพนักงานดึงไฟลิ่งบนเดสก์ท็อปและเปิดจากคอมพิวเตอร์โดยตรง ไม่ใช่จากแฟลชไดรฟ์!!

"อ้อา แรงอีก แรงอีก อย่างนั้นแหละ เข้ามาเลย ลีจ"

พันทิวาในวิดีโอกำลังอ้าปากกว้าง เผยให้เห็นส่วนสงวน ไน้มตัวไปจูบปากผู้ชายคนหนึ่งอย่างเมามัน อีกสองคนก็กำลังสาละวนอยู่กับหน้าอกของเธอ ส่วนผู้ชายอีกคนกำลังกระแทกส่วนแข็งของเขาใส่หว่างขาของพันทิวา

สร้สวัสดิ เมธาชา และธิดาวัลย์รีบวิ่งตามมา มีนากดให้โปรแกรมหยุดเล่น แต่ดูเหมือนโปรแกรมจะค้าง เพราะภาพยังคงฉายอยู่เช่นเดิม เสียงแขกเริ่มดังฮือฮา

บนจอโปรเจ็กเตอร์ ผู้ชายร่างใหญ่ผิวดำซึ่งเป็นที่ห้า ยื่นอวัยวะเพศที่แข็งตัวแล้วมาด้านหน้าของพันทิวา พันทิวาในวิดีโอหัวเราะชอบใจท่ามกลางเสียงร้องอย่างตลกใจของบรรดาคณะหญิงในงาน

เมธาชาตัดสินใจเดินไปกระซอกสายเชื่อมโปรเจ็กเตอร์ออก ทำให้ภาพในจอดับวูบไปทันที

สิ่งที่ดับตามไป คือแววตาของพันทิวา
 ภูรีนั้นปล่อยให้มือจากเจ้าของเขา
 หึ่งห้องเงียบลง มีเพียงเสียงซุบซิบดังเบาๆ มีนาวิ่งขึ้นเวทีเพื่อพุ่งตรง
 ไปหาพันทิวา

นาที่ที่ได้เห็นสีหน้าพันทิวา เธออ่านใจเพื่อนสนิทได้เลยว่าพันทิวา
 คิดได้แค่ประโยคเดียวในหัว
 ชีวิตของเธอ จบสิ้นลงแล้ว

ความลับ...เป็นสิ่งที่อันตรายที่สุด
 เพราะเมื่อมันเกิดขึ้นแล้ว...ก็ยากที่จะควบคุมให้อยู่ในที่ที่มันควรอยู่
 สำหรับแก๊งดอกไม้ ที่เดียวที่ความลับจะยังคงอยู่ได้ คือในสมองเท่านั้น!
 และใครก็ตามที่ทำให้มันหลุดออกมาเพ่นพ่าน จะไม่ได้รับการให้อภัย
 เด็ดขาด ไม่ว่าจะกรณีใดๆ

"ฉันลบไปหมดแล้วจริงๆ!"

เมธาชาตะโกนบอกทุกคน

"แล้วมันไปอยู่ในงานได้ไง!" มีนาบิ๊บบแซนเพื่อนสนิท

เมธาชาดึงแขนตัวเองกลับ ไม่เกรงกลัวมีนา ในบรรดาห้าคน เมธาชา
 ขึ้นชื่อเรื่องไม่ยอมคนที่สุด เธอเป็นสาวมั่น ตาคมเฉียว ดูเซ็กซี่ ริมฝีปาก
 รูปกระชับ มีไฟเม้ดเล็กเหนือริมฝีปากด้านขวา และซอยผมสั้นแบบบ็อบเท

"ฉันก็ไม่รู้ ฉันเห็นมันพร้อมแกนี่แหละ แต่ฉันสาบานได้ ฉันลบไป
 หมดแล้ว ตั้งแต่วันที่เราสัญญากันวันนั้น"

มีนาแหม่มปากแน่นอน เธอเป็นสาวหน้ากลม แต่กระนั้นจมูกที่โด่งก็ทำให้
 ใบหน้าเธอดูเก๋ไก๋ ริมฝีปากรูปกระชับ ผมสีน้ำตาลอ่อนถูกรวบไปข้างหลัง
 เหมือนไม่ได้ตั้งใจ ดวงตากกลมตอนนี้กำลังแสดงอาการหงุดหงิดออกมา
 อย่างเห็นได้ชัด

เธอหันไปมองเพื่อนอีกสองคนที่กำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้โซฟา สรัสวดีและธิดาวลัย

ทั้งหมดขึ้นมารอบนห้องพักของโรงแรมที่เปิดไว้ให้เพื่อนเจ้าสาวพัก และแต่งตัว ข้าวของจึงยังกระจะกระจายไว้การเก็บ โดยเฉพาะหลังเหตุการณ์ที่น่าจดจำในงานเมื่อสักครู

อย่างที่ฉันเล่าให้ฟังในตอนต้นว่าแขกในงานประกอบด้วยใครบ้าง ดังนั้นเรื่องที่เกิดขึ้นจึงส่งผลให้งานพังไม่มีชิ้นดี มีนาแทบไม่อยากจะคิดว่าพ่อแม่ของพันทิวาจะเก็บเศษใบหน้าที่แตกร้าวกลับมาต่อใหม่ได้อย่างไร แขกทั้งหมดพากันทยอยกลับ พวกเขาต้องรีบพาพันทิวาขึ้นมาพักบนห้องเพราะเจ้าสาวอยู่ในอาการช็อก ไม่สามารถตอบคำถามใครได้ จึงไม่ได้เห็นว่าพ่อแม่ของป้าสาวจัดการเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างไร

ภูรินัทซิงตัวเองอยู่ในห้องและไม่ยอมเจอพันทิวาเลย

แต่นั่นว่าต่อให้ภูรินัทซิงอยากเจอ ก็เชื่อว่าพันทิวาพร้อมจะเจอ เธอเอาแต่นั่งนิ่งอยู่บนโซฟาตัวในสุด เงียบมาสิบห้านาทีแล้วในขณะที่มีนาไล่ถามเพื่อนทุกคนถึงที่มาของวิดีโอที่นั่นอยู่

"มีใครมีคลิปนี้อีก" มีนาหันมาทางสรัสวดีและธิดาวลัย

สรัสวดีคือสาวโครงหน้ารูปไข่ ตาคม คิ้วเข้ม สวยหวานแบบไทยตัวหอมเล็กและมักจะตื่นกลัวอยู่เสมอ จึงเป็นเรื่องปกติมากถ้าสรัสวดีจะตัวสั่นและดูจะสติหลุดที่สุดในเวลาแบบนี้

"ไม่ใช่ฉันนะ ฉันไม่มีนะแก ฉันลบไปหมดแล้ว" สรัสวดีพูดวนไปมา มีนาเลิกสนใจเพื่อนซี้กลัว หันมาทางธิดาวลัยที่เงียบที่สุด

"แล้วแกล่ะ"

ธิดาวลัยแม่ริมฝีปาก เธอเป็นสาวฉลาด หน้าเรียว ตาเรียว ริมฝีปากอวบอิม เวลาปกติเธอเป็นผู้หญิงที่สามารถจะน่ารักและดูเป็นผู้ใหญ่ได้ในเวลาเดียวกัน แต่เวลาที่เธอจะไม่ปกติเธอจะกลายเป็นคนเงิบ เจ้าความลับ

เหมือนมีอะไรในใจตลอดเวลา ตอนนั้นก็เช่นกัน

"เราก็มีกันทุกคนนั่นแหละ" เธอตอบคำถาม แต่มีน้ำรัสึกว่ายังไม่พอ
สาวเจ้ากอดอก คาคัดคั้นคำตอบต่อ

"แต่เราตกลงกันแล้วว่าเราต้องลบคลิบนั้น"

"ฉันก็ลบไป แกก็เห็นตอนฉันลบ" ธิดาวัลย์ว่าต่อ

มีนาหนึ่งเงียบ ก่อนที่เมธาชาจะพูดขึ้น

"แล้วแกได้ทำสำเนาไว้มั๊ย ก็อปบีไว้ตรงไหนรีเปล่า"

ธิดาวัลย์หันมองเมธาชาแทน

"ไม่มี ฉันจะก๊อปไปทำไมวะ" ธิดาวัลย์ถามพร้อมถอนหายใจ

"แกอาจจะอยากแก้แค้น" จู่ๆ พันทิวาที่เงียบที่สุดในห้องก็พูดขึ้น

ทุกสายตาดำหันไปมองพันทิวาที่นั่งอยู่ในชุดเจ้าสาวบนโซฟาริมสุด

"แก้แค้นฉันเรื่องวินใจ"

"ฉันจะทำแบบนั้นไปทำไม" ธิดาวัลย์เลิกคิ้วใส่

"แกโกรธฉัน ฉันรู้ แกยังคิดว่าฉันเป็นต้นเหตุที่ทำให้น้องชายแกเป็น
แบบนี้" สายตาของพันทิวาเริ่มฉายแววน่ากลัวเมื่อพูดถึงเรื่องนี้

"ฉันไม่ได้คิดแบบนั้น!"

"แล้วแกว่าฉันน่าจะเป็นฝีมือใครล่ะ" พันทิวาพูดด้วยเสียงสงบนิ่ง
ไร้อารมณ์

"ฉันไม่ได้ทำ!" ธิดาวัลย์ลุกขึ้นตะโกน "แล้วเรื่องวิน ฉันก็ไม่โทษแกเลย
มันไม่ใช่ความผิดแก แกไม่ได้เป็นคนขับรถชนวินนี่"

"แต่แกก็ยังคิดว่าต้นเหตุมาจากฉัน แกยังแค้นฉันอยู่..."

"ฉันไม่ได้แค้นแก เลิกใส่ความฉันสักที!"

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น ชัดจังหวะการทะเลาะของสองสาว

เมธาชาเดินไปเปิดประตู แล้วผู้ชายสองคนก็ก้าวเข้ามา คนหนึ่งคือ
เจ้าของออร์แกนซ์ที่กำลังตามหาคนทำในครั้งนี่

"คุณแพรวครับ นี่คือฝ่ายเทคนิคที่เป็นคนรับแฟลชไดรฟ์อันนั้นมา"
พันทิวาเลื่อนสายตามายังชายร่างอ้วนในชุดสูทสีดำที่มีท่าทางดีนกล้ว
"แพรวเป็นคนเอาแฟลชไดรฟ์ฟรีเซินเทชั่นไปให้พี่เองใช่ไหมคะ" พันทิวา
เอ่ยถาม

ชายร่างอ้วนพยักหน้า

"ใช่ครับ"

"แล้วทำไมพี่ไม่เปิดอันที่แพรวเอาไปให้ แต่กลับเปิดอีกอัน" พันทิวา
ถามต่อโดยที่อารมณ์ยังคงสงบนิ่ง

"คือว่า...ก่อนงานจะเริ่ม มีคนเอาแฟลชไดรฟ์อันนี้มาให้ บอกว่า
คุณแพรวขอเปลี่ยนรูปข้างใน แล้วก็เอาแฟลชไดรฟ์อันเก่ากลับไป ผมเลย
เปิดอันใหม่ครับ"

เมื่อชายร่างอ้วนพูดจบ สาวๆ ในห้องก็มองหน้ากัน

"แต่เราทดสอบที่ถูกต้องแล้วนี่คะ ทำไมถึงเลือกเปิดอีกอัน" เมธาชา
ยื่นคิ้ว

"ตอนที่ทดสอบ มีรูปช่วงหลังๆ ที่คุณแพรวบอกว่าอยากให้เปลี่ยน ผมก็
นึกว่าคุณแพรวเอาไปเปลี่ยนมาแล้ว ผมขอโทษครับ" ชายอ้วนคนนั้นก้มหน้าลง
ด้วยความสำนึกผิดที่ตัวเองสะเพร่า

"แต่พี่ควรจะตรวจเช็คคลิปก่อนที่จะฉายลงจอไม่ใช่หรือคะ ทำไม
ถึงได้ช่วยขนาดนี้" มีนาที่เสียบไปครู่ใหญ่ถอนหายใจ

"มันคือความผิดของพวกเขาเอง ขอโทษครับ" เจ้าของออร์แกไนซ์
ยกมือไหว้พันทิวา

"การขอโทษมันช่วยย่นเวลาให้แพรวได้รีเปลาละคะ" พันทิวาถาม
พร้อมรอยยิ้ม

ทั้งห้องเสียบไปหนึ่งอึดใจ

ฉันขอเตือนคุณหนึ่งอย่าง การที่พันทิวายิ้มขึ้นมาได้ในสถานการณ์

แบบนี้ บอกได้เลยว่าไม่เคยมีเรื่องดี

"ถ้าช่วยอะไรแพรวไม่ได้ก็ช่วยพาสารร่างตัวเองออกไปจากห้องแพรวด้วยค่ะ" น้ำเสียงเย็นยะเยือกเท่าอุณหภูมิศูนย์องศาถูกเปล่งออกมาจากปากของพันทิวา

"แพรวไม่ชอบหายใจร่วมกับคนแบบนี้" พันทิวาหุบยิ้มลง แล้วจึงถอนหายใจ "แพรวคิดว่าการจ้างที่มงานที่เป็นมีอาชีพด้วยราคาสูงขนาดนี้ น่าจะได้งานที่สร้างความประทับใจได้ และก็จริงด้วยค่ะ แพรวประทับใจมาก..."

พันทิวาเซิดหน้าขึ้น มองชายอ้วนด้วยหางตา นี่คือนายตลกของพันทิวา และมันทำให้คนที่ถูกมองแบบนี้รู้สึกต้อยต่ำไปโดยปริยาย

"พี่พิสูจนีให้แพรวเห็นแล้วว่าพนักงานระดับล่าง ยังไงก็ต้องรับใช้เขาไปอยู่วันยังค่ำ คนแบบพี่ไม่มีทางเจริญไปมากกว่านี้หรอกค่ะ"

ชายร่างอ้วนเหมือนจะหายใจติดขัด ก็มหันามองพื้นด้วยน้ำตาคลอเบา

"ออกไปได้แล้วค่ะ ทุเรศ"

สิ้นคำพูดของพันทิวา มีนากรีบเดินไปหาเจ้าของออร์แกนซ์ กระซิบให้รีบพาชายร่างอ้วนออกไปจากห้อง ก่อนพันทิวาจะพนด้อยคำทำร้ายจิตใจไปมากกว่านี้

"อ้อ อีกหนึ่งคำถามก่อนไปค่ะ พอจะจำได้มั๊ยคะว่าใครเป็นคนยื่นแฟลชไดรฟ์อันใหม่ให้พี่" ธิดาวัลย์ลุกขึ้นมาถาม ก่อนที่ชายทั้งสองคนจะออกจากห้องไป

ชายร่างอ้วนงยหน้าทีดวงตามีน้ำตาคลอเบา มองหน้ามีนา ก่อนจะหันไปมองเมธาดา ธิดาวัลย์ แล้วจึงมาหยุดที่สิริสวัสดิ์

"เพื่อนเจ้าสาวนี่แหละครับ"

ทุกคนนั่งเงียบไปทันที

ฉันจำความรู้สึกตอนนั้นได้ดี ทั้งห้องเงียบจนได้ยินเสียงหายใจ

"ผมไม่ได้เงยหน้ามอง แต่จำสีชุดได้ สีไวน์แดง และที่ข้อมือมีกำไล

ดอกไม้ผูกอยู่ คนที่เอาแฟลชโทรศัพท์อันใหม่มาให้ผมคือหนึ่งในเพื่อนเจ้าสาว
นี่แหละครับ"

นาที่นั้น ทุกคนก็มั่งมองกำไลดอกไม้ สัญลักษณ์ของเพื่อนเจ้าสาว
ที่ซื่อมือตัวเอง

ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองได้ยินเสียงฟ้าผ่าดังขึ้นก้องหู แต่เปล่าเลย ไม่มี
ฝนตก ไม่มีฟ้าร้องฟ้าผ่าใดๆ ทั้งนั้น

เพราะมันไม่ใช่เสียงฟ้าผ่า แต่เป็นเสียงความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนรัก
ของฉัน...กำลังแตกหัก

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)